

Erkedegn Tom Hængsle:

PREKEN VED OTTAR MIKAELS BISPEKONSEKRASJON

11. oktober 2021

Gammeltestamentlig lektie - Siraks bok 2,1-6

Epistel - 2 Kor 4,7-15

Evangelium - Joh 3,13-17

«Barn, om du kjem og vil tena Herren, så (1.) bu deg på å bli prøvd... (2.) Stol på han, han vil ta seg av deg.» (Sir 2,1.6)

De to sidene har alltid karakterisert sann kristen tjeneste. Og de to sidene går også igjen i dagens bibeltekster.

På den ene side: prøvelser. På den andre siden: Guds hjelp og omsorg.

Side 1: Vær beredt på prøvelser

Paulus skildrer i dagens epistel sin egen og sine medarbeideres erfaring i tjenesten. Og han setter disse erfaringene inn i den dype teologiske sammenhengen hvor de hører hjemme. Denne motgangen er nemlig et uttrykk for at Kristi tjenere alltid bærer Jesu død med seg i legemet.

(2 Kor 4,10) Ved dåpen er den kristne satt inn i et fellesskap med den korsfestede og oppstandne Kristus. Dette fellesskapet er ikke bare en teori, men noe han lever i hver dag. Motgang, sykdom og farer i tjenesten for Kristus viser at han har fellesskap med den lidende og korsfestede. Men dermed viser disse erfaringene også at han har fellesskap med den oppstandne og levende.

Bispegjeringen kan altså gå på livet løs. Han får bokstavelig talt kjenne det på kroppen. Paulus taler om at «*vår dødelige kropp*» (2 Kor 4,11) får merke det.

Den dødsfare apostelen utsetter seg for i tjenesten, vil komme menighets-lemmene til gode. «*Slik er døden virksom i oss, men livet i dere,*» skriver han. (2 Kor 4,12) Og jeg lar ham føye til noe han skrev til kolossermenigheten om de byrder han tar på seg for deres skyld: «*Nå gleder jeg meg over mine lidelser for dere, og utfyller i mitt kjød det som ennå fattes i Kristi trengsler, for hans legeme, som er kirken.*» (Kol 1,24)

Så mye om side 1: «.. vær forberedt på prøvelser.»

Så til side 2 i tjenesten: Guds hjelp og omsorg.

Den ligger skjult allerede i trengselskatalogen som Paulus setter opp i fire rekker, hver med to ledd. Første ledd skildrer trengselen, andre ledd skildrer det ytterpunkt som Gud har hindret den i å nå:

presset,	- men ikke knekket,
rådville,	- men ikke rådløse,
forfulgt,	- men ikke forlatt,
slått ned,	- men ikke slått ihjel.

Gud har ikke mistet kontrollen. Han holder tilbake det onde. Dødsrikets porter skal ikke få makt over oss. (Matt 16,18)

Denne demning er likevel ikke det viktigste i tjenestens 'Guds hjelp-side'. Det vesentligste er at Gud «gav sin Sønn den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.» (Joh 3,16) Motivet for Jesu sendelse er Guds kjærlighet. Troens begynnelse er objektivt sett den kjærlighets-handling at Gud gav sin Sønn for oss. Subjektivt sett er troens begynnelse at vi tar imot Jesu frelsesverk i dåp og tro.

Initiativet er Guds. Frelsen kommer ovenfra. Den er ikke uttenkt eller oppfunnet av mennesker. Frelsen er istandbrakt og åpenbart av Kristus. Derfor er Kristus herre i kirken. Og dette kommer til uttrykk i den kirkeordning vi har med biskoper.

Det er en ordning som er ment å uttrykke at Kristus er herre i kirken. Embetsbærerne minner menigheten om det guddommelige initiativet og om kirkens avhengighet av Jesus Kristus. De skal kalle menigheten til å underordne seg Jesu Kristi myndighet.

Det er et viktig poeng med denne konsekrasjonen at det er biskopen som gjør det. Det er ikke snakk om å få en fullmakt fra menigheten. Riktignok tjener presten menigheten og biskopen tjener menighetene. Men dette gjør de med autoritativ fullmakt i Kristi sted. Denne fullmakten er ikke overdratt ham av menigheten, så han skulle være talsmann og eksponent for den. Men som biskop (daværende) elekt Ottar sa det nyss: «Jeg vil regne biskopsembetet som en tjeneste gitt meg av Gud og av Jesus Kristus.» (Agenden side 7) I kraft av sin fullmakt står biskop og prest ikke bare i menigheten, men også *overfor* den, for han er autorisert til å formane, trøste og styrke, binde og løse, advare og irttesette.

Biskopen prøver dessuten nye prestekandidater og ordinerer dem. Han har også et særlig ansvar for å ta vare på den apostoliske lære, og for å fremme enheten i Guds kirke. – Jeg trenger ikke bruke flere ord om biskopens tjeneste, men overlate det til den rike liturgi vi feirer her i dag.

Motiveringen er den samme som for Jesu sendelse, nemlig Guds kjærlighet. Også når det gjelder *målet* er vi sammenvokst med Kristus. Målet er at verden skal tro og bli frelst. Objektivt er frelsesverket ferdig og åpent for alle mennesker. Men subjektivt ser vi at det setter skille mellom mennesker. Noen tar imot, andre avviser. I dette står vår biskop Ottar Mikael. Ham må vi be for. Til stadighet skal han være i våre bønner.

Jeg har talt om to sider ved tjenesten og nevnt flere momenter på begge sider. Om det er vanskelig å huske alt, er det ikke så farlig, hvis dere bare husker den avsluttende appellen som jeg er midt oppe i nå, - om bønn. Biskop Ottar vil sikkert gjøre bruk av apostelens hilsen til efesermenigheten: (Ef 6,18-19) «*Hald ut i bøn for alle dei heilage. Bed for meg òg, at eg må få dei rette ord når eg skal tala, så eg med frimod kan forkynna løyndomen i evangeliet.*»

Og på vegne av prestene, diakonene og alt Guds folk føyer jeg til ordene fra kolosserbrevet: (Kol 4,3) «*Be også for oss, at Gud må åpne en dør for Ordet, så vi kan forkynne Kristi hemmelighet.*»

Gloria Patri